



תת"ע (עכו) 1124-03-25 - ראני סלאמה נ' מדינת ישראל

תת"ע (עכו) 1124-03-25 - ראני סלאמה נ' מדינת ישראל/שלוש עכו

תת"ע (עכו) 1124-03-25

ראני סלאמה

נגד

מדינת ישראל

בית משפט השלום בשבתו כבית משפט לתעבורה בעכו

[21.09.2025]

כבוד השופטת ג'נווה נחאס עראף

החלטה

לפניי בקשה להורות על ביטול פסק דין אשר ניתן בהעדר נאשם, וזאת מכח סעיף 130(ח) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב - 1982 (להלן: "החסד"פ");

פסק דין אשר ניתן בהעדר המבקש ניתן ביום 7.5.2025 (להלן: "פסק הדין");

הבקשה לביטול פסק הדין הוגשה ביום 7.7.2025.

דיון ומסקנות

המסגרת הנורמטיבית לדיון בבקשה לביטול פסק דין אשר ניתן בהעדר נאשם קבועה בסעיף 130(ח) לחסד"פ. סעיף

130(ח) קובע שני תנאים חלופיים לביטול פסק דין שניתן בהעדר:

(1) קיומה של סיבה מוצדקת לאי התייצבות לדיון;

(2) אם הדבר דרוש כדי למנוע עיוות דין.

ראה לעניין זה רע"פ 9142/01 איטליא נ' מדינת ישראל, פ"ד נז(6) 793 (2003) (להלן: "עניין איטליא"); ע"פ

1318/07 אלטורי נ' מדינת ישראל (31.12.2007) וכן ע"פ 4808/08 מדינת ישראל נ' שרון מנחם (6.1.2009).

את הבקשה לביטול פסק הדין יש להגיש תוך 30 יום מהיום שהומצא לנאשם פסק הדין.

1. האם קיימת סיבה מוצדקת לאי התייצבות לדיון?



המבקש טען כי מעולם לא קיבל הזמנה לדין וכי פסק הדין שניתן בהעדר הומצא לכתובתו הישנה וידע אודות שפיתו בהעדר אך במקרה עת נמסרה לו הודעה על ידי בעלת הבניין; עוד נטען כי המשיבה מעולם לא הציגה אינדקציה בדבר הזמנה כדן ומשכך לא נהיר מדוע נטען על ידי ב"כ המשיבה כי קיימת הזמנה כדן.

טענה זו דינה להידחות שכן עיון באישור המסירה אשר צורף לכתב האישום מעלה כי הזמנה לדין נמסרה כדן ואישור המסירה חזר בציון "לא נדרש" כאשר נקבע זה מכבר בפסיקה כי "לא נדרש" מהווה המצאה כדן (ראה לעניין זה רע"פ 8427/17 מדינת ישראל נ' סאלם (25.3.2018)). אציין כי אדם אשר בוחר במודע לא לאסוף דבר דואר אשר נשלח אליו, אינו יכול להעלות טענות בדבר אי ידיעתו תוכן דבר הדואר. עוד אוסיף כי בפרוטוקול הדיון נכתב ברחל ביתך הקטנה כי הנאשם זומן כדן בהתאם לאישור המסירה אשר צורף לכתב האישום, ואילו המבקש לא טרח להתמודד עם טענה זו; יודגש כי אישור המסירה כלל פרטים מלאים של המבקש, לרבות מספר תעודת זהות, כתובת, לרבות רחוב ומס' דירה, חתימה ושם של פקיד הדואר בצד תאריך.

אם לא די בכך, היה על המבקש לפנות לדואר ולברר את נסיבות אי מסירת הדו"ח, שכן הימנעות המבקש מלקיים בירור ראשוני יש בו כדי לפעול לחובתו; יפים לעניין זה דבריו של בית המשפט בעפ"ת 10086-11-21 גאווי נ' מדינת ישראל:

"אין חולק כי המערער לא נקף אצבע ולא פנה לברר בדואר ישראל את הנסיבות של אי מסירת הדוחות לטענתו. הימנעותו על המערער לקיים בירור ראשוני, יש בה כדי לפעול לחובתו ולחובת גירסתו כי הדוחות לא נמסרו לידיו. הטענה כי אישור המסירה חסר פרטים, אין בה כדי לכפר על המחדל של המערער ומשמעותיותו".

לאור האמור, לא עלה בידי המבקש להפריך את "חזקת המסירה" הקבועה בתקנה 44 לתקנות סדר הדין הפלילי, תשל"ד - 1974 לפיה:

"בעבירות תעבורה שעליהן חל סעיף 239א לחוק ובעבירות קנס רואים את ההודעה על ביצוע העבירה, ההודעה לתשלום קנס או ההזמנה למשפט לענין עבירת קנס כאילו הומצאה כדן גם בלא חתימה על אישור המסירה אם חלפו חמישה עשר ימים מיום שנשלחה בדואר רשום, זולת אם הוכיח הנמען שלא קיבל את ההודעה או את ההזמנה מסיבות שאינן תלויות בו ולא עקב הימנעותו מלקבלן".

(ההדגשה אינה במקור, ג.ב.ע.).

אוסף ואומר כי הטענה בדבר אי קבלת זימון לדין הינה טענה שזורה, ואף שזורה מדי, בפי נאשמים אשר לא טרחו להתייצב לדיונים בעניינם ונשפטו בהעדרם. טענה זו נשמעת חדשות לבקרים באולמות בתי המשפט ועל מנת לקבלה יש לבסס אותה כדבעי; טענת אי קבלת זימון אשר נטענת כלאחר יד, אין בה כדי להועיל לאומרה; בהקשר זה יפים הדברים שנאמרו בעפ"ת 25991-10-22 איזגיאייב נ' מדינת ישראל (15.12.2022) שם נקבע לפיהם:

"אם נקבל באופן אוטומטי כל טענה בעלמא כי "לא קיבלתי את הזימון" או כי "אם הייתי מקבל את הזימון הייתי מתייצב לדין", מבלי לתמוך טענה מעין זו בראיות או בהסברים מניחים את הדעת, נימצא חוטאים לרציונל שמאחורי הסעיף האמור, על כל המשתמע מכך".

לאור האמור, לא עלה בידי המבקש להוכיח קיומה של סיבה מוצדקת לאי התייצבות לדין.

2. האם נוצר עיוות דין בשל שפיטת המבקש בהעדרו?

חרף כפירת המבקש במסגרת בקשתו לביטול פסק הדין שניתן בהיעדר, ופירוט הקשיים הראייתיים, הרי שעיון בדו"ח מלמד כי עסקינן בדו"ח הכולל פירוט די מקיף של נסיבות המקרה ושל אופן ביצוע האכיפה, על כן אין ממש בטענת המבקש בדבר קיומם של קשיים ראייתיים. כמו כן, כידוע בשלב זה של הדיון, אין בית המשפט אמור לבחון את כל המסכת הראייתית אשר הונחה בפניו; בעניין זה אפנה לעפ"ת 26770-11-23 ג'ומעה נ' מ"י, שם נקבע כי:

"בית המשפט בשלב זה, אינו נדרש לפתוח את מסכת הראיות, שכן מדובר בבחינה שנעשית לאחר מתן גזר הדין, וכאשר למערער כבר ניתן יומו בבית המשפט, אך הוא בחר (לטענתו בשל בלבול ביומן) שלא לנצל את יומו".

זאת ועוד, אמנם המבקש כפר בביצוע העבירה במעמד רישום הדו"ח, אך אין בכך כדי להוות נימוק לעיוות דין, ראה דבריו של בית המשפט העליון ברע"פ 1773/04 אלעוברה אסמעיל נ' מדינת ישראל (23.2.04) שם נקבע כי:

"העובדה שהמבקש כפר בפני השוטר שרשם את הדו"ח ובפני בית המשפט אין משמעותה שיש לבטל את פסק הדין כדי למנוע עיוות דין. לשיטה זו - כל מי שכופר ולא התייצב זכאי לביטול פסק-דין, ולא היא".

כן ראה קביעת בית המשפט המחוזי בחיפה בעפ"ת 42317-04-24 זובידאת נ' מדינת ישראל, שם נקבע כי:

"כפירתו של המערער בדברי השוטר, אינה הופכת את התשתית הראייתית על פניה, שהרי לפי שיטה זו כל הכופר הרי שיש לבטל את פסק הדין שניתן בהעדרו, ולא היא".

בטרם אחתום את החלטתי אדגיש כי גזר הדין היה ראוי ומאוזן; על המבקש הוטל קנס בסך 1500 ₪, כאשר עסקינן במי שנוהג משנת 2005, צבר לחובתו 13 הרשעות קודמות, האחרונה משנת 2024 בגין עבירה זהה.



לאור כל האמור, הבקשה נדחית ללא צורך בקיום דיון במעמד הצדדים (עניין איטליא).
המזכירות תמציא העתק ההחלטה לצדדים.
זכות ערר כחוק.
ניתנה היום, כ"ח אלול תשפ"ה, 21 ספטמבר 2025, בהעדר הצדדים.